

نسیم عسگری، منا بارانی، نسترن قدیری
سوزن

۲۲ مرداد - ۱۲ شهریور ۱۴۰۰

Nasim Asgari, Mona Barani, Nastaran Ghadiri

Needle

August 13 - September 3, 2021

نمایش گروهی سوزن

هنرمندان:

نسیم عسگری، منا بارانی، نسترن قدیری

۲۲ مرداد - ۱۲ شهریور ۱۴۰۰

Needle Group Exhibition

Artists:

Nasim Asgari, Mona Barani, Nastaran Ghadiri

August 13 - September 3, 2021

استیتمنت :

نمایش «سوزن» نگاهی ست بر آثار نسیم عسگری، منا بارانی و نسترن قدیری که نقطه‌ی اشتراکشان استفاده از دوخت و پارچه به عنوان ماده خام اصلی آثارشان است.

در ایران خلق آثاری با محوریت دوخت ریشه‌ای دیرینه دارد و در چهارگوشه‌ی این سرزمین به خصوص زنان بومی هر منطقه قطعات شگفت‌انگیزی از انواع سوزن دوزی را آفریده‌اند.

در ادامه‌ی این سنت کهن طی سال‌های اخیر به کار بردن نخ و سوزن و پارچه در خلق اثر هنری به عنوان یک جریان جدی مورد توجه هنرمندان قرار گرفت و به نتایج حیرت‌انگیزی منجر شد.

نسیم عسگری، منا بارانی و نسترن قدیری سال‌هاست که به مطالعه و خلق با این شیوه متمرکزاند و هرکدام به جهت توجه ویژه به معنا، بر شگفتی مواجهه با آثارشان افزوده‌اند.

نسیم عسگری

نسیم عسگری ۱۳۶۹، تهران، ایران. فارغ التحصیل رشته ی نقاشی در مقطع کارشناسی.

شروع فعالیت در زمینه ی عروسک سازی از سال ۱۳۹۴، و در زمینه ی میکس مدیا پس از فارغ التحصیل شدن از هنرستان.

استیتمنت:

فکر می کنم وقتی بهمیرم هیچ کدام از چیزهایی که مال من هستند، نمی توانند به کس دیگری تعلق داشته باشند؛ لباس ها، کفش ها، گوشی تلفن همراه، ناخن گیر، عینک و ... مثل اینکه سایه من باشند، حتا وقتی حضور ندارم و نوری از جایی بر من نمی تابد تا سایه ام روی زمین، دیوار، مبل، تخت، صندلی و جاهای دیگر بیفتد، رد مرا در خود دارند. رد من در خطوطی است که با کوک زدن روی پارچه ها ایجاد می شوند و شکل هایی می سازند که به محض ساخته شدن جان می گیرند. آنها قرار است زندگی سایه وارشان ادامه یابد؛ حیاتی جاودانه که ردی از من در خود دارد، حتا وقتی دیگر حضور ندارم.

Nasim Asgari

Nasim Asgari (b.1990 Tehran,Iran) Bachelor of art in painting. Start activities in the field of doll making at 2015 and in context mixed media after the end of the school 2006

Statment:

I think when I die, nothing of my belongings will ever belong to any one else, my clothes, my shoes, my cell phone, my nail clipper, my glasses, as if they are my shadow the, and have a trave of me in themselves, even when I'm not there, and no life shines on me so that my shadow falls on the ground, on the wall, on the couch, on the bed, on a chair, etc. My trace is in the lines that stitches form on textile, making shapes that come to life as soon as they are made. They are going to have a shadow-like life, an eternal life that has a trace of me in it, even when I'm no more there .

Nasim Asgari

Untitled, from Rad collection 2 ,2021
Sewing on fabric
63 x 123 cm
(00-3-10-001)

Nasim Asgari

Untitled, from Rad collection 1 ,2021
Sewing on fabric
112 x 73 cm
(00-3-09-002)

نسترن قدیری متولد ۱۳۶۱ تهران، ایران. فارغ التحصیل رشته نقاشی از دانشگاه هنرهای زیبای دانشگاه تهران. در سال ۲۰۱۰ به شهر پرت استرالیا مهاجرت کرد. از سال ۲۰۰۴ در زمینه گرافیک، تصویرسازی، انیمیشن و چاپ فعالیت داشته و در چندین نمایشگاه انفرادی و گروهی در ایران، استرالیا و آمریکا شرکت کرده است. مدیوم اصلی او در سالهای اخیر پارچه و مواد نرم و اشیای بازیافت شده است. او در کارهایش به کاوش مسائل انسانی مانند رابطه جسم و ذهن و مکان، هویت، از دست دادن و تعلق داشتن، مرگ و تولد و .. می پردازد.

استیتمنت:

اکثر ما این روزها در دنیای مجازی حضور پررنگی داریم و احتمالاً هر روز در حال گفتگوهای طولانی با دوستان و عزیزانمان هستیم، خصوصاً اگر در مکانهای جغرافیای متفاوت زندگی کنیم و تمام رابطه مان در همان مکالمات دیجیتالی خلاصه شود. پس وقتی یکی از ما می میرد، دیگری با حجم بزرگی از تمام آن مکالمات تنها می ماند. دوستان رفته بلافاصله با مرگ نامرئی نمی شوند. ذراتی از وجود فیزیکی شان درگوشی های موبایلمان به شکل صدا و متن باقی می ماند. پروفایلهاشان تبدیل به مقبره های مجازی میشوند و گفتگوهایی که با آنها داشتیم، داراییهای با ارزشی می شوند که حفظشان میکنیم و بارها و بارها آنها را گوش می دهیم تا مرگ و نیستی را باور نکنیم. تک تک آن کلمه ها برایمان بعد از مرگ معنای تازه ای پیدا می کنند و مکالمات روزمره ای که کسی قصدی در ابدی کردنشان نداشت، به نوع عجیبی از جاودانگی می رسند.

Nastaran Ghadiri

Nastaran Ghadiri (b.1984 Tehran, Iran) In 2005 she graduated from Tehran University, Faculty of Fine Arts with a Bachelor of Painting In 2010 she moved to Perth, Western Australia to complete her Masters degree in Two Dimensional & Digital Design at Edith Cowan University Since 2004 she has been working as a graphic designer, illustrator, printer, painter and sculptor with some experiences in animation and has been a part of several group shows and two solo shows in Iran,Australia and America

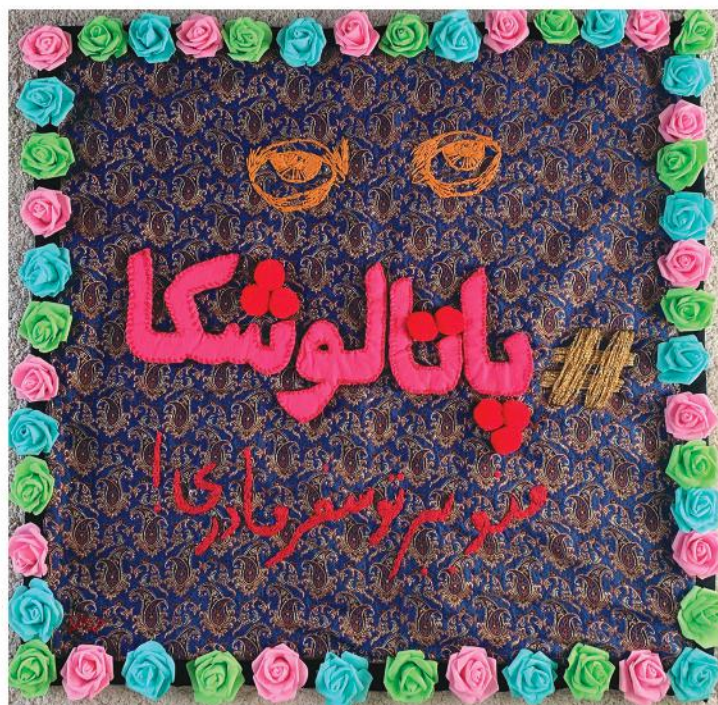
In recent years, she has been working mainly with textile and soft and recycled materials to create large sculptures and embroidered pieces. In her work, she explores themes such as the relationship between body, psyche, place, and memories; identity, longing, belonging and loss, and birth and death

Statment:

Most of us have an active presence in social media these days and sometimes have long conversations with friends and family; especially if we live in different geographical locations and our entire connection is encapsulated in these digital dialogues. Consequently, when one dies, the other one is left with a large volume of recorded conversations

Departed friends do not suddenly disappear. Fragments of their physical existence remain in our phones and computers in the form of voice and text. Their profiles become virtual tombs and the chat histories become treasured possessions that we preserve, read or listen to over and over to deny death and mortality. Every single word takes on a new meaning and the daily chats, which no one ever meant to eternalize, are granted an unexpected immortality. These two works are my attempts in preserving only a few, out of billions of words and stories shared with a very special friend .

Nastaran Ghadiri

Grieving for Patalooshka, 2021
Mixed media
80 x 80 cm
(00-3-10-004)

Nastaran Ghadiri

There is still time, 2021
Mixed media
80 x 80 cm
(00-3-10-005)

منا بارانی

منا بارانی متولد ۱۳۶۳، مشهد، ایران. وی دارای لیسانس طراحی لباس و دوره آمادگی برای ارشد. فوق لیسانس طراحی پارچه و لباس از دانشگاه هنر و معماری تهران. در بارسلونا با مجموعه ای تحت عنوان زن، سرطان سینه و مهاجرت به پیوندی از شرق و اروپا رسید و زمینه ایی برای ادامه فعالیت و پردازش به آن در ایران فراهم شد. شروع فعالیت هنری در زمینه بازیگری و طراحی لباس در تئاتر از سال ۱۳۸۱. منابارانی در کنار فعالیت های هنری مشغول به تدریس پارچه و لباس در دانشگاه می باشد.

استیتمنت:

مجموعه ای «تا استخوان» با جمع آوری و آرشیو کردن لباس کودک همسران بلوچ شروع شد. لباس هایی دست دوز با تزیینات مرسوم که از خود این افراد خریداری شد و بعدتر بر بستر لحاف ها دوخته شد. سوزن دوزی کردن این لباس ها بر روی لحاف عروس برای من عملی تکرار شونده است که در آن می توانم ارتباط و اشتراک خودم را با این زنان کوچک کشف کنم. ارتباط سنت کودک همسری و سنت سوزن دوزی در این خطه آن چیزی است که ذهن من را به خود مشغول کرده است چرا که به هنگام مصاحبه با آنان متوجه شدم که این اتفاق برای کودکان این مادران آسیب دیده هم افتاده است و گویا این سنت از گذشته تا به امروز ادامه دارد. همچون سنت سوزن دوزی که نسل به نسل به حیات خود ادامه می دهد. رگه های پر رنگ این دفتر گویای نزاکت دختر بچه هایی است که آرام دراز کشیده اند و این ارث را از زیر دامن های رنگی به نسل بعد خود می سپارند..

Mona Barani

Mona Barani (b.1984 Mashhad, Iran) Bachelor of Costume Design. Master of Textile and Clothing Design from Tehran University of Art and Architecture. In her exhibition named "Woman, Breast Cancer and Immigration", she reached a link between the East and Europe and found a ground for her activity and process in Iran. she began her artistic career as a theatre actress and costume designer in 2002

Mona Barani is a faculty member of university, teaching textile and clothing design in addition to her work as an artist

Statment:

The exhibition To the Bone started by collecting and archiving Baluch clothes of girls who were married as children, handmade clothes with customary ornaments that were bought from them and later sewn onto bed quilts

The embroidery of these clothes onto the quilts is a repetitive action to me, where I can discover my connection and commonality with these young women

The relation between the tradition of child marriage and the tradition of embroidery in this region is what has occupied my mind since in my interviews with them, I realized that the same thing has happened to the children of these hurt women and apparently, this tradition continues to exist. like the tradition of embroidery that is transferred from one generation to the next. The colorful streaks of this notebook is representative of the grace of the girls who are reposing quietly, entrusting this heritage to the next generation from underneath their colorful skirts.

Mona Barani

To the bone..., 2020
Mixed media "Velvet, Cotton, Thread, Fiber"
120 x 120 cm
(00-3-10-003)

Mona Barani

To the bone..., 2020
Mixed media "Velvet, Cotton, Thread, Fiber"
120 x 120 cm
(00-3-10-003)

